

Chương 179: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (7) - Nỗi Đau Tâm Hồn Của Harriet

(Số từ: 3838)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:42 PM 11/04/2023

—Ngày hôm sau...

Đương nhiên, Heinrich von Schwarz, người đã hoàn toàn say khướt, nói rằng mình không nhớ gì về đêm hôm trước.

Tuy nhiên, có vẻ như Heinrich là người duy nhất bị mất một số ký ức, nghĩa là mọi người đều nhớ những gì đã xảy ra.

Ellen dường như đã nói với Heinrich rằng cô ấy 'không thích Heinrich'.

Harriet dường như nghĩ rằng Heinrich thật 'thảm hại'.

Adelia dường như đã nói rằng cô ấy “Không thực sự thích Heinrich...”, nhưng rõ ràng những gì cô ấy cảm thấy trong lòng là 'cực kỳ căm thù' đối với hắn ta vì những gì tên này đã làm.

Quan trọng nhất là Liana de Grantz.

“...Tại sao tôi phải xin lỗi tên đó chứ?”

“Cứ làm theo những gì tôi bảo.”

“...Nhưng tôi không nhớ gì cả.”

“Vậy thì đi nói với cậu ấy là cậu xin lỗi vì đã không nhớ gì cả.”

Tất nhiên, một trong những người hầu dường như đã mắng Liana một chút. Tất cả chúng tôi đều có mùi rượu nên không thể nào mà họ không biết được.

Dù sao đi nữa, trong bữa trưa, Heinrich đã tranh luận rằng mình không cần phải xin lỗi đột ngột vì điều gì đó mà bản thân thậm chí còn không nhớ. Heinrich không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Được rồi. Điều quan trọng của một lời xin lỗi là gì? Làm sao Heinrich có thể chân thành xin lỗi vì một điều mà bản thân không nhớ?"

Heinrich cau mày trước những lời tôi nói với mình rằng bản thân không cần thiết phải xin lỗi.

Thật dễ dàng để vắn anh chàng đó. Càng thể hiện mặt xấu của mình, Heinrich càng tự hủy hoại bản thân mình.

Liana nhìn tôi với đôi mắt tròn xoe.

“Hả, Reinhardt đã trưởng thành rồi sao? Bây giờ cậu thậm chí có thể chịu đựng được những điều như vậy?”

“Không phải là tôi có thể tiếp tục hành động trẻ con như một người nào đó, phải không?”

“...Mày đang nói về tao?”

Trước lời nói của Heinrich, tôi chỉ nhếch mép khi ăn một ít thịt xông khói.

"Tại sao mày nghĩ vậy? Mày có cảm thấy tội lỗi về điều gì không?"

"Chúng ta giải quyết chuyện này bây giờ thì sao?"

Heinrich có vẻ khá tự tin về kỹ năng của mình vì hắn đã tiến bộ hơn một chút, nó giống như trước đây khi tên này hoàn toàn say xỉn.

Chúng tôi có lẽ cần phải sắp xếp nó ra tại một số điểm.

"Này."

"Cái gì?"

Tôi lấy một cái nĩa và đâm nó vào miếng bít tết cắm thạch.

"Ăn xong cái này, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được không? Chỉ có hai chúng ta."

Tôi đã kiên nhẫn một hoặc hai lần.

Tôi không thực sự cảm thấy thích nó, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng sau cùng thì mình nên dọn dẹp đồng lộn xộn đó.

* * *

Tôi đã từng sử dụng những từ thô. Tôi đã từng nói theo những cách khó hiểu giống như chọc vào mắt bọn trẻ.

Tuy nhiên, những lời bình tĩnh của tôi rằng tôi muốn nói chuyện với ai đó giống như một dấu hiệu

cảnh báo nghiêm trọng, vì vậy những người khác đã cố gắng ngăn cản tôi.

“Tôi chỉ nói chuyện thôi.”

Heinrich dường như tự tin vào bất cứ điều gì bản thân đã học được, và sau khi cuối cùng tôi đã rũ bỏ mọi người, tôi rời khỏi dinh thự cùng với Heinrich.

Tôi đi vòng quanh biệt thự, đến một nơi không ai có thể nhìn thấy chúng tôi, rồi tôi đối mặt với Heinrich.

Tôi đã để gã đó làm bất cứ điều gì gã muốn một hai lần, nói xấu tôi và đại loại thế.

"Cái gì? Mà muốn thử với tao? Nếu mày muốn đến, thì hãy đến đi."

Heinrich không có vẻ gì là sợ hãi. Có vẻ như tên này đã có được sự tự tin to lớn về khả năng đã được cải thiện của mình, và dường như hắn nghĩ rằng tôi không còn là gì to tát nữa bởi vì tôi chỉ mới lang thang ở Darklands.

“...Mày không biết rằng tao đang rất quan tâm đến mày sao?”

"Cái gì?"

Rõ ràng là tôi không thực sự quan tâm đến thằng nhóc đó, ngay cả khi nó buộc tội tôi đủ điều và khoe khoang về việc mình là một Hoàng tộc, chủ yếu là vì tôi có những thứ khác phải lo lắng.

Tuy nhiên, nếu nhìn từ một góc độ khác, tôi đã cư xử rất ân cần với anh chàng đó đến mức thực sự bỏ mặc Heinrich.

“Dù sao thì, thấy rằng mày rất tự tin, vậy thì hãy làm đi.”

Như thể Heinrich đã chờ đợi những lời này, hắn nhìn tôi với đôi mắt sáng ngời.

“Mày có thể chết đấy, biết không? Rốt cuộc thì tao không thể kiểm soát sức mạnh của mình đúng cách.”

Heinrich cảm thấy tự tin rằng bản thân có thể nướng tôi ngay lập tức chỉ bằng cách di chuyển bàn tay của mình. Tôi thờ dãi nhìn Heinrich.

Không giống như đám, [Hoả Động] không phải là thứ có thể được sử dụng trong một trận đấu tập thực sự.

Heinrich có vẻ rất phấn khích với ý nghĩ cuối cùng sẽ trả lại cho tôi sự sỉ nhục mà bản thân đã phải chịu đựng trong học kỳ đầu tiên.

“Hôm nay tao sẽ cho mày thấy rằng tao không còn như trước nữa.”

“Haizz...”

Heinrich tập trung tinh thần.

“Đồ khốn kiếp.”

*Fizz!

Khi tôi củng cố cơ thể của mình, tôi chạy về phía Heinrich trong khi hắn đang bận tâm với việc tập trung.

*Bộp!

Tôi đá mạnh vào bụng Heinrich.

“Kuh...Urg!”

“Mày có nghĩ rằng tao chỉ chơi xung quanh?”

Tại sao tên khốn đó nghĩ rằng mình trở nên mạnh mẽ hơn?

“Kuh...Kuhuk! Hực! Hực!”

Heinrich gục xuống đất khi tôi coi thường tên ngốc kinh tởm đó. Hắn đã mất tập trung rồi.

Một cú đá vào bụng...

Đó là kết thúc của nó. Không có cuộc chiến hào nhoáng nào giữa những người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].

Có một khoảng cách quá lớn giữa các cấp độ của chúng tôi - một khoảng cách giữa [sức mạnh thể chất] cơ bản của chúng tôi.

“Giống như mày không còn ngang hàng với đá lửa nữa, tao cũng không phải là người mà tao đã từng.”

Tôi đứng trước mặt Heinrich cho đến khi hắn tỉnh táo trở lại khi hắn cúi xuống đó.

Heinrich từng mất khoảng năm giây để tập trung tâm trí để tạo ra lửa đường như đã giảm thời gian đó xuống còn khoảng một giây.

Nhưng một giây vẫn còn khá dài—đủ thời gian để tôi xé xác hắn ra, nên tôi không thể thua Heinrich von Schwarz được.

Như mọi thứ, tôi có thể nghiền nát Heinrich và vắt kiệt sức sống của tên này trong tình trạng kiệt sức, nhưng tôi đã không đi xa đến thế. Heinrich loạng choạng tránh xa tôi và nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ mặt bối rối.

Chúng tôi đã ở khá xa nhau, vậy mà Heinrich thậm chí còn không nhìn thấy tôi đến gần mình.

[Sức mạnh siêu nhiên] của Heinrich đã trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng tôi cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngay cả tôi cũng không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Đó chỉ là một cú đá vào đầu gối. Heinrich thậm chí không thể tránh nó.

“Nếu những người khác nhìn thấy cảnh tượng này, thì thật đáng xấu hổ biết bao?”

Tôi cố tình làm điều đó ở một nơi không có ai xung quanh. Nếu tôi đánh Heinrich trước mặt những người khác, điều đó chắc chắn sẽ vô cùng nhục nhã. Nếu tôi muốn chà đạp lên lòng kiêu hãnh của tên này, tôi có thể làm điều đó bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, tôi đã giữ nó trong lòng, vì vậy tôi đã nói với Heinrich von Schwarz rằng tôi đang quan tâm đến hắn.

“Đây là lần cuối cùng tao sẽ bảo vệ niềm tự hào của mày.”

“Và đừng có cố gây thù địch với tao. Tao không hứng thú với Liana chút nào. Tại sao mày lại tức giận với tao như vậy?”

“C-cái gì?!”

Heinrich dường như cảm thấy vô cùng xấu hổ khi tôi đột ngột nói ra những điều đó. Có vẻ như tên này không nghĩ rằng tôi biết rằng hắn quan tâm đến Liana de Grantz.

“Ý mày là sao? M-mày đang nói về cái gì thế?”

“...Anh bạn, chỉ cần nhìn mày bồn chồn là đủ để đoán ra điều đó. Ai sẽ tin mày nếu mày phủ nhận nó, hửm?”

“K-không. Không phải như vậy, được chứ? Không hề, mày có hiểu không?”

“Thật sao? Vậy thì tại sao mày luôn tỏ ra khó chịu khi Liana nói chuyện với tao?”

“C-cái đó... Cái đó!”

Heinrich đang lắp bắp với khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng. Tên khốn đó, ngay cả tên ngốc kiêu ngạo, thô lỗ, ngốc nghếch của hoàng tộc cũng cảm thấy

xấu hổ vì những điều đó. Heinrich vẫn chỉ là một đứa trẻ.

"Tốt. Dù sao thì tao cũng không có hứng thú với cô ấy, nên đừng có mà gây sự với tao nữa. Nếu mày không dừng lại, đừng trách tao trước mặt người khác giẫm lên mày. Tao chỉ sẵn sàng để những thứ này trôi qua một hoặc hai lần, mày nghe thấy không?"

Tôi nói những lời đó bằng một giọng trầm khi đi ngang qua Heinrich.

"Và khi mày quay lại, hãy xin lỗi mọi người. Nếu mày không làm điều đó, mọi thứ sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn đối với mày thôi."

Heinrich không làm phiền tôi nữa sau đó.

Tôi miễn cưỡng chúc phúc cho Heinrich, người nghĩ rằng mình đã mạnh mẽ hơn một chút, với một số "Sự giáo dục thực sự".

Tôi có thể đã xử lý điều đó một cách bạo lực hơn rất nhiều, nhưng tôi đã không làm thế.

Ngay từ đầu, chúng tôi đã là bạn cùng lớp, vì vậy chúng tôi nên quan tâm đến nhau một chút. Tôi biết mình không thể hòa hợp với tất cả mọi người, nhưng tôi chắc chắn không muốn biến tất cả thành kẻ thù. Trong nửa đầu học kỳ, tôi đã hành động hơi quá vì không muốn bị phớt lờ, nhưng tôi không cần phải làm như vậy nữa.

Sẽ chẳng ích gì nếu tôi có ý xấu với các bạn cùng lớp đến mức cuối cùng họ sẽ đâm sau lưng tôi.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi coi Heinrich là một thằng khốn nạn đến mức tôi muốn giúp đỡ hắn bằng mọi cách.

“Chà, tôi xin lỗi mọi người... tôi đã hơi, hơi hấp tấp.”

Heinrich xin lỗi vì đã phá hỏng bầu không khí trước đó trước Liana và những người khác ngay khi hắn trở về dinh thự.

Heinrich không nhớ những gì đã xảy ra ngày hôm trước, nhưng tên đó tin rằng mình đã phạm sai lầm và hắn nói thêm rằng mình xin lỗi.

Những người khác không biết tôi đã làm gì để khiến Heinrich đột ngột xin lỗi. Họ không thể nhìn thấy bất kỳ vết thương rõ ràng nào, vì vậy có vẻ như tôi đã không đánh Heinrich.

"Tốt rồi. Chỉ cần đừng làm điều đó một lần nữa."

“À, vâng...”

Liana dường như đang cố gắng giải quyết toàn bộ tình huống. Nói xong, cô ấy lần lượt nhìn tôi và Heinrich.

“Nhân tiện, hai người không đánh nhau, phải không?”

“T-thì...”

Heinrich tựa hồ có chút do dự, sau đó lúng túng cười cười, khom lưng, gãi đầu một cái.

“Không phải như vậy, trong lúc nói chuyện, tôi mới nhận ra... là mình đã phạm sai lầm.”

Tôi không nghĩ rằng Heinrich sẽ nói điều gì đó như vậy, vì vậy tôi, cùng với những người khác, có chút sững sờ.

Heinrich nhận ra rằng mình không phải là đối thủ của tôi.

Tôi có thể đã đánh Heinrich trước mặt mọi người, nhưng đã không làm thế. Tôi chỉ gọi hắn đến một nơi xa xôi để hắn có thể xác nhận khoảng cách giữa trình độ kỹ năng của chúng tôi.

Liệu Heinrich có còn oán giận tôi vì đã đánh mình không, hay tên này thực sự nhận ra rằng tôi đã khá chu đáo?

Chà, Heinrich dường như không đánh giá cao điều đó lắm, bởi vì, cuối cùng, tôi vẫn bất ngờ đánh hắn.

Tuy nhiên, có vẻ như Heinrich không thực sự ghét tôi.

Heinrich dường như đã nhận thấy rằng tôi thực sự đã giới hạn bản thân rất nhiều và điều đó không phải vì lợi ích của tôi mà là của mình.

Liana cảm thấy bầu không khí tinh tế xung quanh chúng tôi và mỉm cười.

"Tuyệt vời. Vậy hôm nay chúng ta có nên uống một ly để giải hòa không?"

"...Cái gì?"

"Hãy cẩn thận, Heinrich, nếu như cậu lại uống nhiều như ngày hôm qua, tôi sẽ đánh gục cậu lần nữa."

Con nghiện rượu điên khùng đó. Nàng lại muốn uống ư?

Cô ấy đã đạt đến mức mà cô ấy đang sử dụng mọi thứ nhỏ nhất như một cái cớ để uống rượu?

"G-gục... Cậu đã đánh gục tôi ngày hôm qua?"

Heinrich sắc mặt trở nên tái nhợt, bởi vì hắn vừa mới phát hiện mình không chỉ đơn giản quên chuyện đã xảy ra mà ngất đi, mà là Liana thật sự làm cho hắn ngất đi.

* * *

Cho đến nay, Heinrich đã cảm thấy hơi lạc lõng.

Nói chính xác, Heinrich để ý đến tôi đến mức không thể chơi đùa đàng hoàng.

Heinrich chỉ chú ý đến những gì tôi định làm.

Khi tôi đánh hắn, hắn dường như đã tỉnh lại và nhận thấy rằng tôi mạnh hơn bản thân nghĩ. Khi tôi nói với Heinrich rằng tôi không quan tâm chút nào đến Liana, tên này dường như cũng có thể hành động thoải mái hơn.

Tất nhiên, thật khó để thay đổi hình ảnh xấu mà những người khác đã có về Heinrich.

Dù sao thì Heinrich cũng không cố gây sự với tôi nữa. Tất nhiên, tôi cảm thấy như tên này đang nhìn tôi bằng con mắt khác, nhưng tôi không quá lo lắng về điều đó.

Cuối cùng, Heinrich đã có thể hòa nhập tốt hơn với những người khác vì hắn ít quan tâm đến tôi hơn.

Liana, chủ nhân của căn biệt thự, nói rằng tất cả đều ổn nên không ai tỏ ra bất mãn ra bên ngoài, mặc dù họ vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ. Ellen, ừm, cô ấy luôn có biểu hiện bình thường, nên cô ấy cũng không thực sự thể hiện điều gì.

Và tôi phát hiện ra một đặc điểm khác của Liana mà tôi không hề biết trước đó:

Cô ấy là một người nghiện rượu nặng.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tụ tập vào đêm hôm đó để uống rượu với lý do ăn mừng sự hòa giải của chúng tôi. Heinrich không chỉ uống rượu một mình trong góc như trước mà còn chuyện trò rôm rả chuyện này chuyện nọ với chúng tôi.

Tình hình đã hoàn toàn khác.

“Cậu đã coi thường những người có xuất thân bình thường...”

“Tôi... tôi đã làm vậy?”

“Đúng... Hei-heinrich, tôi biết rằng cậu đến từ một gia đình hoàng tộc rất lớn, nhưng... Nghe những gì cậu nói... khiến tôi thực sự rất buồn...”

Khi Adelia say xỉn, cô ấy đã nói với Heinrich những gì tên này đã nói trước đây và làm ầm ĩ lên. ‘Không phải tôi đang gọi cậu là đồ ngốc, nhưng những gì cậu nói với Reinhardt cũng làm tôi tổn thương, vì vậy tôi rất buồn.’

—Đó là một biến thể của điều đó.

“C-cái đó...tôi đã làm điều đó...? Tôi... tôi xin lỗi, Adelia.”

Khi Heinrich nghe thấy mình đã uống bao nhiêu rượu và những gì mình đã nói, mặt hấn đỏ bừng. Không biết phải làm gì.

Heinrich dường như hiểu tại sao Liana muốn mình xin lỗi.

“Nhưng Reinhardt chắc chắn đã rất tuyệt vời vào ngày hôm qua. Thông thường, lẽ ra cậu ta nên đâm cậu đến tận đũa trong tình huống đó, nhưng cậu ta vẫn tiếp tục cố gắng kìm chế.”

Trước những lời của Liana, Heinrich tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi—ngay cả khi hấn đang xin lỗi Adelia. Heinrich dường như không thể tin được. Đánh giá về sự nóng nảy mà tôi đã thể hiện cho đến lúc đó, lẽ ra tôi nên tung nắm đấm ngay lập

tức sau khi nghe những gì hắn nói, nhưng tôi đã giữ nó lại.

Tất nhiên, tôi chỉ đứng yên vì đó là cách nhanh nhất để hạ gục gã đó.

Tuy nhiên, Heinrich dường như nhận ra tôi đã quan tâm đến mình nhiều như thế nào.

Mặc dù Heinrich đã nói những điều như vậy, nhưng tôi đã không dám hắn.

Heinrich nhận ra rằng tôi thực sự đã kìm nén rất nhiều.

“À, ờm... Tôi xin lỗi, Reinhardt.”

Cuối cùng, Heinrich thậm chí còn xin lỗi tôi.

“Miễn là cậu hiểu điều đó.”

Rốt cuộc thì tôi không kén chọn đến thế.

Tất nhiên, không ai nói với tên này rằng Ellen thực sự đã cố giết Heinrich hay chuyện gì đã thực sự xảy ra ở Darklands.

May mắn thay, không ai say xỉn đến mức gây ra cảnh tượng đó vào ngày hôm đó. Trước khi điều đó xảy ra lần nữa, Liana sẽ hạ gục họ một cách lạnh lùng.

Trước khi đi ngủ, tôi đi bộ ra bãi biển vào lúc nửa đêm để giải nhiệt.

Nó tương tự như trên đảo hoang, nhưng có một chút khác biệt. Tôi vừa ngồi xuống bãi biển thì có người đến ngồi cạnh tôi.

“Cậu không ngủ à?”

“Một lát nữa... tớ sẽ làm thế.”

Ellen ngồi xuống cạnh tôi như một lẽ tự nhiên.

Và rồi, một lần nữa, như một lẽ tự nhiên, cô ấy tựa đầu vào vai tôi. Tôi đã quen với điều đó rồi.

Trong một lúc, chúng tôi chỉ thẫn thờ nhìn những con sóng vỗ liên hồi vào bãi biển.

"Bây giờ cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?"

“...Vâng.”

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì một số nỗi đau của cô ấy có thể được xoa dịu bằng cách tâm sự với những người khác.

“Hôm qua tớ không gặp ác mộng.”

“Có thể là do rượu.”

"...Là vậy sao?"

“Rượu hay không, tớ mừng là cậu không gặp ác mộng.”

Tôi không quan tâm liệu đó là vì cô ấy đã uống quá nhiều hay vì cô ấy đã nói với những người khác. Ellen đã không phải chịu đựng những cơn ác mộng hành hạ cô suốt thời gian qua.

Có lẽ vì cô ấy đã uống khá nhiều rượu nên tôi có thể cảm thấy hơi thở của Ellen nhẹ đi một chút. Cô ấy đã mệt mỏi đến mức nào rồi?

"...Cậu đang ngủ à?"

“Không, cậu không thể ngủ như thế này được.”

Ellen đột nhiên ngủ thiếp đi khi dựa vào vai tôi.

* * *

Harriet chuẩn bị đi ngủ trong phòng của cô ấy.

Cô cảm thấy chóng mặt, có lẽ là do uống say nên có cảm giác nằm xuống chỗ nào là sẽ lập tức ngủ thiếp đi.

Sau khi thay bộ đồ ngủ, cô đi đóng rèm trước cửa sổ vì ánh trăng chiếu qua quá sáng.

Một người có tầm nhìn tốt ra bãi biển qua cửa sổ nói trên; đó là một cảnh tượng hoàn toàn đẹp. Mặc dù nó trông không khác nhiều so với những gì họ đã thấy trên đảo hoang, nhưng họ đang ở trong một môi trường yên tĩnh hơn nhiều.

Cô ấy không phải lo lắng về cái nóng, giữ đủ nước và sống sót—không giống như trên hòn đảo hoang vắng đó—vì vậy cô ấy có thể hoàn toàn tận hưởng khung cảnh với nụ cười trong veo trên môi. Nhưng thực ra Harriet không ghét những ký ức về thời gian đó.

Lẽ ra cô nên ghét chúng, thực tế, chúng đáng lẽ phải là những ký ức tồi tệ nhất trong cuộc đời cô, nhưng cô nghĩ chúng không nhất thiết phải tệ đến thế.

Harriet nhìn ra ngoài cửa sổ vào màn đêm. Cô nhìn thấy ai đó đang đi về phía bãi biển, lặng lẽ ngồi xuống và bắt đầu nhìn ra biển.

'Reinhardt...'

Cô có thể nói rằng đó là Reinhardt chỉ bằng cách nhìn vào lưng anh ta. 'Cậu không ngủ được sao? Mình cũng nên ra ngoài nói chuyện với cậu ấy một chút?'

Harriet đứng trước cửa sổ, cân nhắc một lúc.

Tuy nhiên, sau một thời gian, cô có thể nhìn thấy một người khác đang đi đến bãi biển.

Đó là Ellen.

Cô ấy ngồi xuống bên cạnh Reinhardt như một lẽ tự nhiên và tựa đầu vào vai Reinhardt.

Reinhardt không phản ứng như thể anh ta đã quen với điều đó.

Cô không biết họ đang nói về cái gì.

Nhưng cô biết...

Thực tế là hai người đó đã rất thân thiết. Và sau khi trải qua những trải nghiệm khủng khiếp như vậy, cô ấy biết rằng việc họ trở nên dựa dẫm vào nhau là điều tự nhiên, do đó ngày càng thân thiết với nhau hơn.

Đó là điều không thể tránh khỏi.

Thấy Ellen tức giận thay cho Reinhardt như thể chính cô ấy mới là người bị xúc phạm, cô ấy đã nhận thấy rằng mối quan hệ của họ đã có một chút thay đổi.

Cô biết, nhưng vẫn đau đớn khi chứng kiến điều đó diễn ra trước mắt mình.

*Charaan!

Harriet không thể nhìn cảnh đó lâu hơn nên cô đóng rèm cửa lại.

Nếu cô ấy đi với họ, mọi thứ sẽ khác.

Harriet cảm thấy đau khổ.

Những ký ức của cô về hòn đảo hoang lẽ ra phải tồi tệ nhất, nhưng không phải vậy.

Cô mong muốn có những kỉ niệm đẹp nhất trong căn biệt thự đó.

...Nhưng cô ấy dường như không thể hoàn thành được điều đó.

END Năm Nhất - Học Kỳ I

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading